

Sağlam Kemikten Bir Ev

T. KINGFISHER

Çeviren: Şafak Tahmaz

Eksik Parça Yayınları

Sağlam Kemikten Bir Ev

T. Kingfisher

İlk olarak Tor Books tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:

A House With Good Bones

© Ursula Vernon 2023

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çeviren: **Şafak Tahmaz**

Dizi Editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Redaksiyon: **İsmail Yamanol**

Editör: **Eda Okuyucu**

Sayfa Tasarımı: **Sude Akbaş**

Kapak Tasarım: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Kasım 2025

ISBN: 978-625-5874-72-6

Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla, Cornerstone Literary Inc. ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

T. Kingfisher Kuzey Carolina’da kocası, köpekleri ve ruhları ele geçirilip geçirilmediği belirsiz tavuklarıyla birlikte yaşayan bir yazar ve illüstratör. Fantezi, korku ve ara sıra da çeşitli tuhaflıklar kaleme alıyor. T. Kingfisher, *Digger* ve *Dragonbreath* isimli çocuk kitaplarının bol ödüllü yazarı Ursula Vernon’un yetişkin kurgu kitaplar için kullandığı takma adıdır. Ursa Major Ödülü ve Eisner Ödülleri’ne aday gösterilmiş, 2015 yılında “Jackalope Wives” ile En İyi Kısa Öykü dalında Nebula Ödülü’nü ve 2017 yılında “The Tomato Thief” ile En İyi Kısa Roman dalında Hugo Ödülü’nü kazanmıştır. İlk yetişkin korku romanı *The Twisted Ones* En İyi Korku Romanı dalında 2020 Dragon Ödülü’nü kazandı ve bu kitabı eleştirmenlerce beğenilen *The Hollow Places* izledi. *Isırgan Otu ve Kemik* (*Nettle & Bone*) ile 2023 yılında Hugo En İyi Roman Ödülü’nü, *Ölüyü Kıpırdatan Şey* (*What Moves The Death*) ile Locus En İyi Korku Romanı Ödülü’nü, *Dikenli Çit* (*Thornhedge*) ile Locus 2023 En İyi Kısa Roman Ödülü’nü, *Sağlam Kemikten Bir Ev* ile Locus 2024 En İyi Korku Romanı Ödülü’nü kazanmıştır.

Birinci Gün

Winchester Katedrali: Eski moda bir İngiliz çalı gülü. Yüksekliği ve genişliği 1 metre 22 santim olacak kadar büyüyebilir. Zaman zaman toz pembesi ama genellikle beyaz renkli, büyük, gevşek yapraklı gülleri olur. Çok güzel kokar ve tekrar tekrar çiçek açar.

Büyükannemin evinin posta kutusunda bir akbaba vardı.

Kehanetleri göz önünde bulundurursanız, bundan bariz ne olabilir, değil mi? Bu bir kara akbabaydı, hindi akbabası değil ama size söyleyebileceklerim bunlarla sınırlı. Zira biyoloji mezunuyum ve uzmanlık alanım böcekler üzerine, kuşlar üzerine değil. Bu kadarını bilmemin tek nedeni de Kuzey Amerika'daki akbaba türlerinin çıplak gözle tespit edilebilecek kadar basit olmaları. Başı siyahsa tartışmasız kara akbabadır, kırmızıysa da hindi akbabası. Güneybatıda olmadığınız sürece bu kadar bilgi işinizi görür, aksi takdirde şunu da eklemeniz elzemdir: Küçük bir savaş uçağı büyüklüğünde mi? İşte o bir Kaliforniya akbabası.

Kuzey Carolina'da çok az akbaba var.

Arabanın kapısını açarken akbabaya, "Bahse girerim harika tüy akarların vardır," dedim. Akbaba başını eğiverdi; söylediğimi, beni, hatta belki de külüstür Subaru'mu düşünür gibiydi.

Telefonumu çıkarıp kuşun birkaç güzel fotoğrafını çektim. Gelin görün ki çektiğim fotoğraflardan birini internete yüklemeye kalktığımda, telefonumdan çekim gücünün azaldığına, GPS'inin bozulduğuna dair bir bildirim geldi.

Ah, evet. En azından bu değişmemiştir.

Annem Sakallı Akbaba Yolu'nda yaşıyordu, bu da akbabanın bulunduğu konumla fazlasıyla örtüşüyor ama aslında Kuzey Carolina'da "sakallı akbaba" filan yok. Bu Afrika ve Avrasya'dan gelen, kemik yiyen büyük bir akbaba türü. Neden bir muhite bambaşka bir kıtadan gelen, kemik yiyen bir akbabanın ismi verilir ki? Bir gün canım sıkıldığında bunu da araştırmış ve alt bölgenin

planlamacısının kuşlara kafayı takmış olduğunu öğrenmiştim. İlk projesi Çobanaldataan Geçidi'ymiş, sonra Doğu Atmacası Yolu gelmiş, ardından Dağ İspinozu Bölgesi, Kardinal Kuşu Sokağı... ve liste böyle harf harf devam ediyor ama anlaşılan bu kişi her kimse, X harfi için bir kuş bulmak zorunda kalmamak için bu dünyadan göçmüş. (Benden söylemesi: Doğru cevap Xantus's Murrelet ama bunun da kulağa pek hoş gelmediği malum.)

Sakallı Akbaba Yolu, başka bölgelere göç verip vermediğini bilmesem de, Güney'in her yerinde karşımıza çıkabilen bir tür alt bölge. Kırsal yol boyunca sizi ağaçlar, inek otlakları ve ara sıra yakacak odun ve gazyağı satan, lastik tamiri yapan işletmeler karşılar. Sonra harap bir karavanla özel bir araç yolunun tabelasını görürsünüz. Buraya saptığınız an cadde boyunca sıralanmış, muntazam kesilmiş çimenleri olan, birbirinin aynısı bir düzine evle karşılaşsınız. Yol ya bir çıkmaz sokakta son bulur ya da çok daha kırsal bir yola bağlanır.

Gelenek görenek gereği burada huysuz bir hayatta kalma uzmanı olmalı, bu zat-ı muhteremin de elden çıkarmayı ısrarla reddettiği harap bir karavanı tabii. Aksi takdirde ev sakinlerinin şikâyet edecekleri bir şey kalmaz ve hepsi birer huysuz olup çıkar.

Büyükanmem –o tuhaf, sinir bozucu kadın– sokağın sağ tarafındaki üçüncü evi satın almış ve uzun süre orada yaşamıştı. Ben on yaşındayken biz de bir yıllığına yanına taşınmıştık, sonra annem bizim için bir daire tutmayı başardı da pılımızı pırtımızı toplayıp yeni evimize geçtik. Ne var ki ben on dört yaşındayken Büyükanne Mae öldü ve biz yeniden bu eve taşındık. Şimdi otuz iki yaşındayım ve yine buradayım.

Alt bölge, ayrıldığım zamanki haliyle tamamen aynı görünüyor. Tüm sözleşmelerin sona erdiği, birilerinin tavuk kümesi kurduğu, bir başkasının çimleri tohumlanmaya bıraktığı bir aşamaya gelmiş –bunu ben de onaylıyorum, zira bu çok daha fazla böcek yaşamı demek– ve bir kulübenin arkasında, gözlerden uzak bir yere sıkışmış bloklar üzerinde bir kamyonet duruyor. Dahası alt bölümler, nihayet yetişkin formlarına dönüşmeden ve geliştiriciler tarafından parazitlenmeye hazır bir mahalle haline getirilmeden önce onlarca yıl boyunca bu özel gelişim aşamasında kalabilir.

Sokağın karşısındaki Bay Pressley'nin evine baktım. Hâlâ hayatta mıydı?

Şimdiye kadar seksenine basmış olmalı.

Evet, büyük pencerenin perdeleri hafifçe aralanmıştı ve bir dürbünün dış hatlarını seçebiliyordum. Bay Pressley, mahalleli istese de istemese de tek başına mahallenin bekçiliğini yapıyordu. Kuzey Carolina kırsalının cinayet yuvası olduğuna inanıyordu. Eğer hemen harekete geçmezsem, muhtemelen beni de polise ihbar edecekti.

"Kıvırcık saçlı şişman kadın için arama emri çıkartın," diye mırıldandım kendi kendime. "Bir şeyler peşinde gibi, memur bey, kendi gözlerimle gördüm! Arabasını da bu plan doğrultusunda park etti!" Şişman olmanın pek fazla sosyal avantajı yok ama şunu söyleyeyim, kimse sizin kedi hırsız olduğunuzu düşünmez. Kıssadan hisse, Pressley hâlâ hayattaydı ve karavan da hâlâ yerindeydi. Hücre kapsama alanı ise hâlâ sallantıda. Büyükannemin ön bahçesi hâlâ güllerle kaplıydı. (Annem neredeyse yirmi yıldır burada yaşıyor olmasına rağmen, burayı hâlâ büyükannemin evi olarak görüyordum.) Sakallı Akbaba Yolu'nda değişen tek şey armut ağaçlarının ölmüş ve yerini mersin ağaçlarının almış olmasıydı.

Görünüşe göre bir de akbabalar.

Söz konusu akbaba hâlâ posta kutusunun arkasındaki ahşap parçanın üzerinde duruyordu. Düşmanca mı, öfkeli mi, yoksa kafama saldırmak üzere mi, hiçbir fikrim yok. Akbabaların memeliler gibi yüz ifadeleri bulunmaz. Unutmayın, benim de memelilerle aram pek iyi değil.

Sineklik çarptı ve annemin seslendiğini duydum. "Samantha! Samantha, geldin demek!"

"Merhaba anne," dedim gözlerimi kuştan ayırmadan. "Bahçende akbabalar olduğunu biliyor muydun?"

"Onlara aldırma. Hepsini sokağın aşağısındaki kadına ait," dedi.

Ona bakmak için döndüm. "Ne?"

"Şey, tam olarak ona ait değiller tabii. Bir ağaç var." Ellerini sokağın sonuna doğru salladı. "Boşver, sonra açıklarım. Merak etme, zararsızlar."

“Sinirlendiklerinde kusmuyorlar mı yani?” Akbabalar hakkında bildiğim tek gerçek buydu; bunun tek nedeni eski erkek arkadaşımın bir keresinde bir akbabaya çok yaklaşması ve bunu bizzat deneyimleyerek, zor yoldan öğrenmesiydi. Geriye dönüp baktığımda, akbabanın son derece doğru fikirlere sahip olduğunu görebiliyorum.

“Ah evet!” dedi annem bana gülümseyerek. “Bir tanesi Goldberglerin köpeklerinin üzerine kusmuştu.”

Neyse ki bu akbaba kusmaya pek meyilli görünmüyordu. Araba güvenli bir şekilde aramıza girene kadar geri çekildim, sonra da dönüp anneme sarıldım.

“Seni görmek çok güzel tatlım,” dedi. Bir şey söylemedim çünkü onu son gördüğümde bu yana korkutucu miktarda kilo verdiğini fark etmiştim. Ailemizdeki kadınlar ya tombuldu ya da iskelet gibi ve annem sanki geçen yıl taraf değiştirmişti. Kaburgalarını ve omurgasındaki kemikleri hissedebiliyordum.

“Aman Tanrım, anne,” dedim geri adım atarak. “Sen iyi misin? Kanser falan değilsin ya?” (Ben kesinlikle değildim.)

“Hayır, hayır.” Gülümsedi ama yüzü de epey süzölmüştü ve endişeli mi görünüyordu yoksa sadece ağzının etrafında yeni kırışıklar mı oluşmuştu, anlayamadım. “İyiyim. Ne kadar kalacağın belli mi bari?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ettim. “Kazıda insan kalıntıları buldular, bu yüzden tasnif edilene kadar hepimiz izinliyiz.”

“Çok üzüldüm.” Arabadan çantamın birini aldı. “Üzerinde çalışacağın konu için heyecanlı olduğunu biliyorum.”

“Eh, hepimizi geri çağıracaklarına söz verdiler. Umarım çok uzun sürmez.”

Ben bir arkeoentomoloğum. Benim gibi birini daha önce duymadıysanız sorun değil. Arkeolojik kalıntılardaki böcekleri inceliyorum. Aslında eğer bu alanda çalışıyorsanız, muhtemelen beni duymuşsunuzdur çünkü bizden neredeyse hiç yok. Vikingler çağından kalma yiyecek depolarında bulunan testere dişli ambar böceği larvaları üzerine o harika çalışmaları yapan patronum Dr. Wilcox’u da duymuşsunuzdur belki.

Her neyse, işim çoğunlukla ya bir odada oturup kazılardan çıkan toprağı eşeleyerek kurumuş böcek kabukları aramakla ya da başka birinin çektiğı kurumuş böcek kabuğı fotoğraflarına bakıp parlaklık ve kontrastla oynayarak herhangi bir ayrıntıyı fark edip edemediğimi görmekle geçiyor. Ara sıra kazı alanlarına gidiyorum ve bundan daha çok keyif alıyorum. Benim uzmanlık alanım Kuzezybatı Pasifik Paleo-Kızılderili kalıntıları fakat her yerden toprak örnekleri alıyorum çünkü dediğim gibi bizden çok fazla yok.

Beni eve geri getiren de bir kazı oldu. Sezonun başlaması, fotoğraflara bakmak yerine toprakta uygulama yaparak bol bol zaman geçirme vaadi. Oda arkadaşlarıma altı ay boyunca geri dönmeyeceğimi söylemiş, mobilyalarımı depoya kaldırmış ve Paleolitik Çağ'dan kalma çöplükte oynamaya gitmişim. Ama sonra, anneme söylediğim gibi, birisi kazıda insan kalıntıları buldu. Hem de önemli bir kazının *üçüncü* gününde.

Bu da her şeyin sonu oldu. Tüm proje, Amerikan Yerlileri Miras Komisyonu kemiklerin hangi kabileye ait olduğunu ve onları gömmek için geri isteyecek yaşayan akrabaları olup olmadığını çözene kadar askıya alındı. Görünüşe göre bazı arkeologlar bu tür düzenlemelerden rahatsız oluyor, oysa ben kimsenin atalarıyla filan uğraşmak istemiyorum. Kaba ve genel olarak çirkin addediyorum bu durumu.

Her neyse, bana her gün mezar yerine çöp yığını verin. Ne de olsa mezarlar, insanların ölüm onları gelip bulmadan önce nasıl da iyi yaşadıklarını anlatır. Çöp yığınları ise gerçekte nasıl yaşadıklarını.

Sorun şu ki, altı aylık bir izne çıktım ve oda arkadaşlarım yatak odamı çoktan bir değişim öğrencisine kiraladı. Zaten davanın ne zaman sonuçlanacağına dair gerçek bir fikrim de yok; bazen taraflar iyi geçinirlerse bu işler birkaç haftada çözülebiliyor, bazen de yıllarca sürüyor, böyle olduğunda kazıdan sorumlu kişi bize başka işlere girmemizi, gerektiğinde bizi geri arayacaklarını söylüyor. Ben de annemi arayıp bir süreliğine eve dönmem gerektiğini söyledim, tabii ki annem bu haber karşısında her zamanki gibi panik ve coşku duyuları arasında gidip geldi.

“Tatlım, seni gördüğüme nasıl sevindim anlatamam,” dedi yine, omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış fırlatarak. Kaşlarının arasındaki çizgi onu son gördüğümünden beri daha da derinleşmişti. “Keşke burada olmak zorunda olmasaydın tabii.”

“Burada mı?” Söylemesi garip bir şey gibi gelmişti bu.

“Ah, bilirsin işte.” Kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti. Tüm giysilerim ve dünyevi eşyalarımın yaklaşık yarısıyla yüklü bir halde yanından geçtim ve homurdanarak çantalarımı yere bıraktım.

“Ah...”

“Sadece kazın iptal edildiği için.” Bana tekrar sarıldı. Söylemeyi planladığı şeyin bu olmadığına dair bir his vardı içimde.

Ağabeyim Brad, annemi daha sık kontrol etmemiz gerektiğini söylemişti. O zaman *çok fazla endişeleniyor*, diye düşünmüştüm. Şimdi ne kadar zayıfladığını ve ne kadar endişeli görüldüğünü fark edince, beni daha önce araması gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

“Her şeyin yolunda olduğuna emin misin anne? Seni zorlamak istemem, sadece Brad ve Maria’nın yerleri yok ve ben de bir süre geçtiğini düşündüm...”

“Hayır, hayır! Buranın senin de evin olduğunu biliyorsun.” Ardından bana tekrar sarıldı, ki bu annemin her zaman yaptığı bir şeydir, herkesin her an sevildiğini hissettiğini sağlamak için didirir durur.

“Elbette, ama ateşli randevuları da bölmek istemem,” deyip sırtıttım. “Eğer bir akşam kaybolmamı istersen...”

Elindeki spor çantasını beceriksizce bana doğru savurdu. “Öff! Teşekkür ederim ama hayır. Benim yaşımdaki tüm yalnız erkekler ya genç ve güzel bir eş ya da bir hizmetçi istiyor ama ben ikisi de değilim.”

“Pekâlâ,” dedim. “Muhteşem bekâr hayatı yaşayan iki seksi bekâr kadınız o zaman.”

Annem bana alaycı bir bakış attı. “Yani... kutu şarap içip İngiliz polisiye dizileri mi izleyeceğiz?”

“Akraba mıyız neyiz?” Merdivenlere doğru döndüm ve durdum. İçeri adım attığımdan beri beni rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu ancak merdivenlerin üstündeki duvarı görünce anladım.

“Her yeri yeniden boyamışsın.”

Annem her zaman parlak renkleri sevmişti. Büyükanne Mae öldükten sonra buraya taşınır taşınmaz boya yaptırmıştık; mut-fakta parlak sarı, merdivenlerde limon yeşili, alt kattaki banyoda koyu mavi. Bu bir bakıma beni kiremit rengi ve turkuaz evleriyle Arizona’da yaşamaya hazırlamıştı. Ama şimdi evin içindeydim ve duvarlar... beyazdı. Yumurta kabuğu. Ekru. Farklı isimler altında sadece beyaz olan bütün o çeşitli tonlar.

“Ah. şey,” dedi annem, sesi utanmış gibiydi. “Bir değişiklik yapmanın zamanı geldi diye düşündüm. Ayrıca biliyorsun, onca renk... bazı insanlar biraz fazla olduğunu düşünebilir.”

“Burası senin evin ama,” diye itiraz ettim. “Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?” Sonra aklıma geldi, zira tüm duvarları beyaza boyamanın genellikle tek bir nedeni olurdu. “Satmayı mı düşünüyorsun yoksa?”

“Hayır!” dedi annem neredeyse bağırırçasına. Gözlerimi kır-pıştırarak bakınca yüzü kızardı. “Özür dilerim tatlım, öyle demek istemedim... Satmayı düşünmüyorum. Böyle bir şey yapmam.”

“Anladım. Sorun değil.”

“Özür dilerim. İstediğim gibi olmadı.” Telaşlanmaya başlamış-tı, bu yüzden ben de durumu kurtarmaya çalıştım.

“Hayır anne, gerçekten, yargılamıyordum. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Çok aydınlık ve havadar görünüyor.” Aslında genel bir banliyöde yaşayan beyaz insan şıklığı olduğunu düşünmüştüm ama bunu kendime sakladım.

Annem üst kattaki eski odama doğru ilerledi ve kapıyı itip açtı. Eşikte durakladım. Burayı da yeniden boyamıştı ama ekru değildi.

“Toz pembe,” dedi annem.

“Ben çocukken taşındığımız zamanki renkle neredeyse aynı, değil mi?”

“Öyle mi?” Kaşlarını çatı. “Hatırlamıyorum.”

“Sanırım öyle.” Çantalarımı bir çırpıda yatağın üzerine bıraktım.

“Güzел görünüyor,” diye ekledim çünkü annemin kaşlarının arasında yine bir çizgi belirmişti. Aslında dinlendirici bir mavi olan eski rengi tercih ederdim ama yıllardır burada yaşamıyordum. Annemin misafir odasını ne renge boyayacağına karışmak bana düşmezdi. Ya da evinin geri kalanını. Gerçi ekruyu yeğler-

dim. Beyaz mı bej mi karar veremeyip ikisini birleştirip maksimum verimi almak gibi bir şeydi bu.

Çekmecenin üzerinde bir örtü vardı. Dikkatle baktım. Dantel altlıklara karşı değilim ama bu onların tehlikeli oldukları gerçeğini değiştirmiyor. Dantel altlıklarla başlardınız, çok geçmeden tığ işi örtülere geçerdiniz, ardından da ufak ufak koltuk örtülerine gelirdi sıra. Sanki dantel altlıklar bir çeşit larva formuymuş ve masa örtüleri de gelişimlerinin bir aşamasıymış gibi. Ama bu durumda koltuk örtüleri yetişkin formu mu yoksa daha sonraki bir aşama mı oluyor? Belki de dantel altlığın yetişkin formu, yavru evreleriyle hiçbir benzerlik taşımıyordur.

“Anne,” dedim ve bu düşünce zincirini daha fazla tuhaflaşmadan kestim. “Seni çok seviyorum ama üç gündür araba kullanıyorum ve sanırım biraz kestirmem gerek. Yoksa kafayı yiyeceğim.”

“Tatlım, tabii ki. Çok yorulmuş olmalısın.”

“Eh, evet.” Kazının başladıktan sadece birkaç gün sonra ertelenmesinin tek iyi yanı, Tucson’daki evimden Oregon’daki kazı alanına henüz gitmemiş olmamdı. (Telefon görüşmesi beni o sabah arabama doğru giderken yakalamıştı.) Bunun yerine çoktan toparlanmış arabamı alıp Tucson’dan Kuzey Carolina’ya gitmiştim ki bu daha uzun bir yolculuktu ve fazlasıyla Teksas içeriyordu.

Tanrım, hem de ne Teksas. Diğer tüm eyaletlerle başa çıkabilirim ama Teksas’ta yolculuk etmek insanı gerçekten yoruyor. Bunu anneme de anlatmaya çalıştım, çoğunlukla da çılgınca el kol hareketleri ve aralıklarla söylediğim *El Paso* gibi sözcüklerle.

Annem, “Biraz kestir,” diye önerdi. “Akşam yemeği için pizza sipariş edecektim.”

“Sen bir meleksin,” dedim yatağa yığılırken. “Tam bir melek. Biri buralara teslimat yapmaya mı başladı?”

“Siler City’den getiren bir yer var. Hâlâ jambon ve ananas seviyor musun?”

“Hem de çok.”

Annem kapıyı kapattı. Yan döndüm, hâlâ yavruleyen örtüler hakkında belirsiz şeyler düşünüyordum. Uyku beni ele geçirdiğinde, tığ işi masa örtülerinin yaşam döngüsünü incelemek için bir burs alıp alamayacağımı merak etme noktasına gelmişim bile.

Uyandığımda bir an nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Hayır, bu tam olarak doğru değil; zamanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Büyükanнемin evindeki odamda olduğumu biliyordum ama toz pembe duvarlar on yaşında olmam gerektiği ve Büyükanne Mae'in yaşadığı anlamına geliyordu; bu durumda kahvaltı için aşağı inerdim, annem yumurta yapar, Büyükanne Mae bana onaylamaz bir halde bakar ve bunun yerine az yağlı yoğurt isteyip istemediğimi sorardı; ben de başımı iki yana sallar ve yumurtamı yerdim. Brad karşımda otururdu, on altı yaşında ve neredeyse 1,80 boyundaydı, benim bir yumurtama karşılık üç yumurta yerd ve büyükanнем on a yoğurt isteyip istemediğini sormazdı hiç. Bazen erkek olmayı dilerdim.

Ona cevap vermezsem, sonunda benimle konuşmayı bırakır ve annemle konuşmaya başlardı, belki de beni bu kadar çok beslememesi gerektiğini söylerdi. Bu çok daha kolaydı. Başka bir kız hakkında konuşuyorlarmış ve benimle ilgisi yokmuş gibi davranabiliyordum hani. Annem bu başka kızın büyümekte olduğunu ve proteine ihtiyacı olduğunu söyler, sonra tavayı lavaboya koyar, ellerini siler ve okula gitmemiz gerektiğini belirtirdi. Günlerden cumartesi değilse tabii; o zaman Brad ve ben çizgi film izlerdik ve annem diğer işinde olurdu, bu yüzden mısır gevreği yerdik. Annem beni uyandırmaya gelmemişti, belki de günlerden cumartesiydi ve gidip *Şirinler* ve *Hayalet Avcıları*'nı izleyebilirdim. Büyüdüğümde Egon olmak istiyordum. Egon *havalıydı*.

Toz pembesi duvara baktım, bir yanımda on yaşındaydı, diğer yanımda ise otuz iki, doktorası vardı ve Kuzey Amerika ayçiçeği

ekinlerinde tohum böceklerinin yayılması üzerine bir tez yazmıştı. Belki de on yaşındaki kişi gerçek olandı, sadece çok canlı bir rüya görmüştüm ve şimdi de gidip tüm hayatımı baştan yaşamak zorunda kalacaktım, bir an gerçekten bu berbat korkuya kapıldım. Elimi alnıma götürdüm ve on yaşındaki ben olsam söylemeyeceğim bir şey söyledim. “Siktiiiiir...”

Büyükanne Mae, *Samantha Myrtle Montgomery, küfreden küçük kızlara ne olduğunu biliyorsun*, demek için bulunduğum yere ışınlanmadı. (Evet, Büyükanne Mae, biliyorum. Yeraltındaki çocuklar onları yakalar.) Bu onun öldüğünün kesin kanıtıydı.

Doğrudum, aşağı baktım ve on yaşındaki bende kesinlikle bulunmayan, kafamdan daha büyük göğüslerim olduğunu gördüm. Gerçek. Otuz iki. Tezimi yeniden yazmak zorunda değildim. *Teşekkürler İsa*.

Yataktan kayarak çıktım ve koridorda sendeleyerek soluğu banyoda aldım. Yeraltı çocukları. Tabii ya. Yıllardır düşünmemiştim bunu. Bu, öcünün Büyükanne Mae’deki karşılığıydı. Yeraltı çocukları küfreder, büyüklerinize saygısızlık yapar ve muhtemelen odanızı temizlemezseniz sizi yakalardı; fakat odamı temizlemem yönündeki talepler genellikle yukarıda bahsedilen büyüklere saygısızlıkla karşılanıyordu, haliyle bu konuda kafam tam olarak net değil.

Aspirin aramak için banyo çekmecesini açtım ve büyükanemin kokusunu aldım. Pudramsı ve çiçeksi bir koku; gül değil, başka bir şey. Frezya olabilir. Pudrasının bir kısmı yıllar önce çekmecenin arkasına dökülmüş olmalıydı. Yıllarca bu evde yaşamış olmam ve bu evin onun değil de bizim olması ne garipti. Şimdiyse bir kat boya ve hatırlanan bir kokuyla, sanki yeniden onun evine dönmüş gibiydim.

Hüzünleniyorum, diye geçirdim içimden. *Kan şekerim düşmüş olmalı*. Aspirini yuttum, yüzümü buruşturdum ve kendime bunu bir daha asla yapmamam gerektiğini belki yüzüncü kez hatırlattım. Kahretsin. Doğrudum ve göz hizamdaki aynada annemin düzgün elyazısıyla yazdığı notu gördüm: SAM GELMEDEN ÖNCE TUVALET KÂĞIDINI YENİLE.

Kıkırdadım. Annem her yerde kendine notlar bırakır. Titizdir ve işleri için bir ajanda tutar ama evdeyken tüm ev onun ajandası haline gelir. Ağabeyim ve ben onun kendine yazdığı notlarla çevrili olarak büyümüştük: buzdolabına, banyo aynalarına, sehpalara, komodinlere ve evden çıkmadan önce hatırlasın diye ön kapının arkasına yapıştırılmış notlarla. Stratejik tuvalet kâğıdı rezervlerini kontrol ettim ve gerçekten de azaldığını gördüm.

Notun arkasından aynadaki yansımama baktım. Kişisel standartlarıma göre oldukça kötü görünüyordum ama Teksas'ı arabayla geçtiğim için oldukça iyi sayılırdım, yani buna bir kazanç diyebilirim. Birkaç tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Ama orada kalmadılar. Asla kalmazlar zaten. Saçlarım tarak yiyen bir canavar ve teknik olarak "kıvırcık", tıpkı bir tepeli devekuşunun teknik olarak bir kuş olması gibi. Doğruya doğru ama bu kuşun bir insanı tekmeleyip bağırsaklarını omurgasından dışarı çıkarabileceği kısmını atlıyor. Neyse ki saçım bunu hiç yapmadı. Bildiğim kadarıyla yani.

Palas pandıras aşağı indim. Bacaklarım merdivenlerin ritmini hatırlıyordu hâlâ, *dum-dum-tak, dum-dum-tak*, büyükannem her zaman merdivenlerin evde bir yabanatı sürüsü varmış gibi ses çıkardığını söylerdi. Brad başlatmış ve ben de kardeşler arası kahramanlık ve dayanışmanın bir bileşimi olarak ondan devralmıştım, işte otuz iki yaşındaydım, içgüdüsel olarak yine yapıyordum.

"Buradayım," diye seslendi annem oturma odasından. Bir kutu soğuk ve gazlı bir içecek almak için buzdolabına gittim ve kapıyı süsleyen nota hayran kaldım. ŞUBAT/AĞUSTOS SU FİLTRESİNİ KONTROL ET. PHIL İÇİN PARA ÇEK. KIRMIZI KAPAKLI HUMUSU ALMA – ŞEYTAN İŞİ!

Phil'in annemin çimleri kesmesi için tuttuğu, daha önce hiç tanışmadığım biri olduğunu biliyordum ve su filtresi de gayet açıklayıcı görünüyordu. Oturma odasına adım attığımda humusun potansiyel günahlarını düşünüyordum, sonra durdum ve bakakaldım.

Şöminenin üzerinde eski bir tablo vardı, büyükannem hayatta olduğu sürece orada asılı kalmış bir tablo. Yağlı boyaydı ya da en azından yağlı boya gibi görünmeye çalışıyordu; soluk pembe güllerden müteşekkil bir çardağın altında birlikte duran, birbirlerinin

gözlerinin içine hüznü bir mutluluk ya da mutlu bir özlem ya da artık bu özel ve saçma ifadeye ne dersiniz öyle bakan, eski zamanlardan kalma bir gelin ve damadı gösteriyordu.

Sıradan bir gelin ve damat olsaydı bu sadece bayağı sayılırdı ama damat Konfederasyon grisi bir askeri üniforma giyiyordu, bu da onu hem bayağı hem de ırkçı yapıyordu. Resimle ilgili en canlı anım, Büyükanne Mae öldükten sonra annemle birlikte eve taşındığımız gün, annemin tabloyu duvardan indirip yerine büyük bir balık gravürü koymasındı.

“Anne,” dedim, aynı çift görme hissiyle mücadele ederek, sanki bu evin altında büyükannevin evinin kemiklerini görüyormuşum gibi. “Bu resim de neyin nesi?”

“Ha?” Etrafına bakındı, şaşkındı. Konfederasyon düğününü işaret ettim. “Ah.” Bakışlarını benden kaçırıyordu. “Şey. Büyükanne çok severdi, biliyorsun...”

“Evet, ama sen *nefret edersin*. Kayıp Dava saçmalığı demiştin. Onu bir kenara attığını sanıyordum.”

“Eminim beni yanlış duymuşsundur,” diye mırıldandı şarap kadehine bakarak. “Ben onu atmam. Büyükanne Mae onu bu kadar çok severken atamazdım.”

O kadar endişeli görünüyordu ki farklı bir taktik denedim. “Balığa ne oldu peki?”

Bakışları beklenmedik bir şekilde keskinleşti. “Balığı hatırlıyor musun?”

“Elbette. Harika bir balıktı. Taşların içinde bir su larvası vardı ama kimse bir su larvası resmi çizmez.”

Annemin yüzü aydınlandı. Nasıl oldu bilmiyorum ama birden on yıl daha gençleşmişti ve eski haline daha çok benzemişti. “Bunu hatırladığına inanamıyorum! Arkadaşım Theo üniversitede yapmıştı ve yıllarca yanımda taşımıştım.” Gülümsedi. “Hâlâ tavan arasında duruyor.”

“Onu tekrar asmalıyız.”

“Bunu ister misin hakikaten?” Yüzünde yine endişeli bir ifade belirdi. “Şey, ben... yani bakalım onu tekrar bulabilecek miyim, ama neyse, bir yolunu buluruz...”

“Hem de çok isterim,” dedim, teşvik etmeye karar vererek. Bunu doğru yapıyor muydum? Irkçı davranışlar konusunda yaşlı akrabalarınızla yüzleşmeniz gerektiğine kesinlikle inanıyorum fakat itiraf etmeliyim ki, gerçekten yapmak zorunda kalmadan önce bu çok daha kolay geliyordu. Annem son derece liberal biriydi ve Konfederasyon’un düğün resmi beni şoke etmişti. Birkaç yıl önce, Konfederasyon gazisi heykelinin yıkılmasını talep eden protestolara katılmak için arabasıyla otuz dakikalık bir yolculuğa çıkmış ve Pittsboro’ya gitmişti. Peki, o zaman bu resim duvarında ne arıyordu?

“Pizza birazdan gelir,” dedi annem. Elindeki şarap kadehini bana doğru kaldırarak. “Yarın akşam dışarıda olacağım. Ertesi gün erken bir uçakla gelecek bir müşterim var, o yüzden geceyi Raleigh’de geçireceğim. Fazlaca pizza sipariş ettim, arta kalanlar olacaktır ama yine de markete gitmen gerekebilir.”

“Merak etme. Yarın market alışverişi yaparım, böylece sana fazla yüklenmemiş olurum. Sen işinin tadını çıkar.”

Annem yarı emekli, yarı emekli diyorum çünkü “medya eşlikçisi” olarak hâlâ çalışıyor. Medya eşlikçileri temelde küçük çaplı ünlüler, açılış konuşmacıları, yaşam tarzı guruları, kitap turlarındaki yazarlar için çalışır. Yani reklamcısı olup da kişisel jeti olmayan herkes için. Bu kişileri havaalanında ya da otelde karşılar, seyahat programlarını hazırlar ve onları gitmeleri gereken yere götürürler. Ayrıca acil çamaşır işlerini halleder, su şişelerinin yanlarında olduğundan emin olur, paketlerini postalar, yemek yemelerini sağlar, bunun gibi bir sürü şey yaparlar. Sonra onları havaalanına geri götürür, bir sonraki buluşmalarına uğurlarlar. Bu bana hep tuhaf bir iş gibi gelmiştir ama annem yabancılara annelik yapmakta ve onların çeşitli isteklerini karşılamakta gerçekten çok iyi ve gün boyu çene çalabilir ki bu bana miras kalmayan bir yetenek.

Mutfağa doğru yürüyüp şarap kutularını görünce, “Heyecanlı birileri var mı bari?” diye sordum. “Martha Stewart? Salman Rushdie?” Annem birlikte çalıştığı kişiler hakkında dedikodu yapmaz ama arada bir haber alırım. Görünüşe göre motivasyon konuşmacıları kesinlikle içlerinde en kötüsüydü. Tüm zamanların favorisi ise yeni başlayanlar için bağlama teknikleri temalı bir

kitap yazan adamdı, annem onunla çalışmaktan çok keyif aldığını söylemişti, üstelik dinleyicilerine tüm yardımları için annemi alkışlatmıştı da.

“Hayır, hayır. Bu seferki ünlü bir şef. Bir yemek demo kaydı ve radyo röportajı yapacak. Özellikle de bir kasa Cheerwine istedi.”

“Cenazesini kaldırmayın da.” (Biliyorum, biliyorum, pek çok Kuzey Carolinalı Cheerwine için delirir. Ben onlardan biri değilim. Tadı karbonatlı maraska kirazı gibi değil mi?) “İyi şanslar. Hepsinin heyecan verici olacak hali yok tabii.”

Annem kıkırdadı, sesi birkaç saat öncesine göre çok daha mutlu geliyordu. “Gerçekten çok tatlı bir adamdı. Ayrıca hâlâ her yıl bana Noel kartı gönderiyor.”

“Bekâr olup olmadığını sorsana!”

“Kırk yaşında bile değil.”

“Ne olmuş yani?” Kendime Malbec’ten bir kadeh aldım.

“Bir gün öyle bir yaşa geleceksin ki, biri senin film göndermelerini anlamadığında içten içe öleceksin.” Annem iç çekti. “En son bir randevuya çıktığımda *Sessiz Kaçış* hakkında bir şeyler söyledim, karşımdaki adam Jamaika kızak takımını kastettiğimi sandı. Gerçekten de saçlarıma ak düştüğünü hissetmiştim.”

“Anlıyorum.” Kanepeye uzandım, telefonumu kontrol ettim, Sakallı Akbaba Yolu’nda telefonun çekmediğini hatırladım ve beş dakikamı telefonumu evin internetine bağlamaya çalışarak geçirdim. (Beni yanlış anlamayın, internet de berbat. Çok önemli bir sebep olmadıkça kimse kırsal yollara kablo döşemiyor.) Telefonum bana kesinlikle internete bağlandığını, internete bağlanmaktan mutlu olduğunu, internete bağlanmayı sevdiğini söyledi ama sonra e-postalarımı kontrol etmeye çalıştığımda bana interneti hiç duymadığından ve varlığından tam olarak emin olmadığından bahsetti. Telefonu sehpanın üzerine bıraktım ve normal bir insan gibi nasıl sohbet edeceğimi hatırlamaya çalıştım.

“Peki akbabanın olayı neydi?” diye sordum.

“Ah! Gail’i, yolun sonundaki virajın orada yaşayan kadını mı diyorsun? Yaban hayatı rehabilitasyonu yapıyor ya da en azından eskiden öyleydi sanıyorum. Bütün bir sürünün arazisindeki bir ağaçta yaşadığını söylüyor. Ona tünek ağacı diyordu.”